

Ifølge lovforslaget skulle der i straffeloven (lovbekendtgørelse nr. 215 af 24. juni 1939) indføjes følgende ny § 78:

„Strafbart forhold medfører ikke tab af borgerlige rettigheder, herunder ret til virksomhed i henhold til almindeligt næringsbrev eller sønæringsbevis.

Den, der er dømt for strafbart forhold, kan dog i henhold til derom given lovbestemmelse udelukkes fra at udøve virksomhed, som kræver en særlig offentlig autorisation eller godkendelse, såfremt det udviste forhold begrunder en nærliggende fare for misbrug af stillingen eller hvervet.

Spørgsmål om, hvorvidt det udviste forhold er til hinder for udøvelse af en i stk. 2 omhandlet virksomhed, skal af anklagemyndigheden på begæring enten af den, der har modtaget afslag på andragende om sådan autorisation eller godkendelse, eller af vedkommende myndighed indbringes for den landsret, i hvis kreds andrageren har bopæl. Afgørelsen træffes ved kendelse. Såfremt afgørelsen går ud på udelukkelse fra den pågældende virksomhed, kan spørgsmålet påny indbringes for retten, dog tidligst efter 2 års forløb. § 79, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.“

Angående stk. 1 anføres i bemærkningerne til lovforslaget:

„Bestemmelsen giver udtryk for, at der efter forslaget — i modsætning til hidtil gældende ret — principielt ikke ved dom for et strafbart forhold sker nogen begrænsning i den domfældtes adgang til at udøve borgerlige rettigheder. Det findes hensigtsmæssigt særskilt at fremhæve den praktisk vigtige ret til virksomhed i henhold til almindeligt næringsbrev og sønæringsbevis. Den eneste væsentlige — og formentlig kun midlertidige — *undtagelse* fra bestemmelsen er *valgret og valgbarhed til rigsdagen*, hvor en begrænsning følger af grundlovens § 30, som kun kan — men også bør — ændres ved en grundlovsrevision.“

Endvidere skulle § 79 affattes således:

„Den, som udøver en af de i § 78, stk. 2, omhandlede virksomheder, kan ved dom for strafbart forhold frækendes retten til fortsat at udøve den pågældende virksomhed eller